

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrstice po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 21. januarja.

Če pogledamo delovanje vseh strank v Avstriji, vidimo, da se vsaka pred vsem zanimiva za šolsko vprašanje. Nemški konservativni poslanci že, od kar vlada Taaffe, priganjajo vlado, da vsaj premeni šolski zakon po njih želji in so tudi že nekaj dosegli, kajti jedenkrat se je vsled njihovega prizadevanja zakon šolski prestrojil.

Ravno tako tudi nemški liberalci šolskemu vprašanju pripisujejo jako veliko važnost. Tega se vsakdo lahko preveri, kdor se količkaj zanima za politično gibanje. Vse njih prizadevanje meri na to, da ostane šola taka, kakor so jo oni ustanovili, le da se v nemških deželah kolikor se da ponemči. Za namene svoje v šolskih zadevah pa ne delujejo le v javnem življenju, temveč tudi v privatnem s tem, da gmotno podpirajo šole ponemčevalnice. Kolike svote se nabere za nemški „Schulverein“! Denarni viri tega društva ne usahnejo, temveč odpirajo se vedno novi.

Kakor za ljudske šole, ravno tako se zanimajo Nemci tudi za srednje šole. Koliko hrupa nastane, če se na kakej srednji šoli malo več prostora dá slovenščini. Nebo in peklo kličejo na pomoč. Kriče, kaka krivica se jim godi in v kaki nevarnosti da je kultura in civilizacija. Človek bi res mislil, da bodo zaradi jedne srednje šole, ki se je poslovenila, cele najbolj civilizovane pokrajine kar podivjale, ko čita nemške liste.

Pa ne le Nemci, ampak tudi Slovani obračajo veliko pozornost na šole. Koliko so se Čehi prizadevali, da so dobili potrebnih srednjih šol. Mnogo so jih osnovali na lastne stroške. Ni je pokrajine v naši državi, kjer bi bilo toliko občinskih srednjih šol, kakor baš na Češkem. Ko so spoznali, da je šola potrebna, pa se je vlada le branila osnovati jo, osnovali so jo sami. To je tudi pripomoglo, da so Čehi že toliko napredovali v znanostih, da je njihov vodja lahko trdil nedavno v deželnem zboru, da so že prekosili nemške sodeželane. To pa mnogo pomenja. Do zadnjega časa razmere za duševni razvoj Čehom neso bile ugodne. Vlade podpirale so

le nemški živelj ravno tako za absolutizma, kakor parlamentarne vlade izimši kratko vladanje grofa Hohenwarta. Še sedanja vlada povsod bolj pospešuje nemško znanost in omiko nego slovansko. Nemci so se pa poleg tega še lahko opirali na bogato nemško literaturo, dočim so Čehi morali orati še trdo ledino in nedavno še piliti jezik, da je postal sposoben za vse znanstvene stroke. Da so pa vzlic temu Čehi prekosili Nemce, pripisovati je temu, da so toliko storili za razvoj češkega šolstva. Češka inteligencija je v državnih in privatnih službah po vsej državi. Povsod jo čislajo, zato pa na veliko jezo Nemcem, že marsikje češko razumništvo izpodriva nemško.

Ker vse stranke obračajo toliko pozornost šoli, mora to biti gotovo jako važna zadeva, katere tudi mi Slovenci ne smemo prezirati, če hočemo, da se kedaj ne utopimo v nemškem morju. Govorili smo že na tem mestu o tem vprašanju, a ker je stvar velike važnosti, ni napačno, če še jeden pot spregovorimo o njej.

Jedenkrat smo govorili o dolžnostih slovenskih občin ter omenjali v kakej zvezi, da je šolsko vprašanje z občinskimi zastopi. Pripočeli smo, da naj Slovenci povsod napno vse sile, da dobé večino v občinskem zastopu, da dobé potem slovensko ljudsko šolo. Mi se nadejamo, da naši opomini neso pali na pusta tla. Toda povsod se na ta način ne da doseči slovenska šola.

Največja nevarnost preti nam Slovincem ob jezikovnej meji, toda baš ondu je najtežje dobiti večino v občinskem zastopu. Koliko občin je ob meji, kjer imajo Nemci sicer večino, a vender v njih biva tudi na stotine ali pa tudi na tisoče Slovincov. V družih občinah pa imajo Slovenci celo večino, toda po sedanjih občinskih volilnih redih pa vender v občinskem svetu ne morejo večine doseči. Nemci imajo v rokah največja posestva in plačujejo največ davkov ter jim je torej večina v prvem in drugem volilnem razredu zagotovljena.

Da take občine nam Slovincem ne bodo pristovoljno ustanovljale šol, je gotovo, ker že dobro poznamo zagrizenost Nemcev. Mari naj Slovenci

roke križem držimo in čakamo, da nam ponemčijo ves slovenski živelj v tacih občinah ter potem začne nemštvo pritiskati na sosedne občine. Ker je nemštvo jako agresivno, bi kmalu sosedne občine zadela jednaka osoda. Saj vidimo, kako da se nemška jezikovna meja pomika vedno bolj proti jugu. Stari ljudje pomnijo, da so bile na Koroškem in Štajerskem razne vasi še popolnem ali pa vsaj večinoma slovenske, v katerih že sedaj najdeš težko kacega Slovenca.

Ne, nikakor ne smemo dupuščati, da bi se na ta način ponemčevanje nadaljevalo. V tem oziru posnemajmo Čehi, ki so vedeli prisiliti nemške občine, da so zanje osnovali slovenske šole. Zadnjikrat smo pokazali, da s pomočjo državnega sodišča lahko vselej prisilijo občine slovenske, da se njih ljudske šole poslovené, a v tem slučaju, o katerem sedaj govorimo, nam utegne pomagati upravno sodišče.

Če je v kakej občini kake narodnosti le štiriideset za šolo godnih otrok, mora se zanje osnovati posebna šola, če se stariši zanjo potegnejo. Če bi je deželni šolski svet in učno ministertvo ne dovolilo, le naravnost s pritožbo na upravno sodišče, tam pa bode našli gotovo pravico. Gledati je le treba, da se pri tem ne stori kaka formalna pomankljivost, da se stvar preveč ne zavleče, kakor se je zgodilo v Trstu, kjer je društvo „Edinost“ prosilo za slovensko šolo.

Omenili smo pa že, da so Slovenci v tacih občinah navadno malo premožni ter bi težko plačevali stroške za odvetnike in bi baš bojazen pred velikimi stroški jih utegnili odvracati, da se ne potegnejo za slovenske šole. Zato pa naj bi politična društva posegla vmes, isto tako pa tudi družba sv. Cirila in Metoda, baš v ta namen ustanovljena.

Naši slovenski odvetniki pojdejo pa omenjenim društvom gotovo tudi na roko. Nekaj časa in tudi nekaj denarja bode že treba žrtovati za narodno stvar, ravnati se bode treba po češkem vzgledu, da otmemo najnevarnejše kraje, za katere treba nujne pomoči in odločnega dela.

LISTEK.

Rodbinski spomini.

Ruski spisal G. P. Danilevski, prevel Vinko.

III.

Babičin raj.

(Dalje.)

— Dušica, dejala je nekoč babica svojemu možu; — pa bi vender jedenkrat šel pogledat v Sredno ali v Olšenko; čudno se neki tam gospodari . . .

— Čemu bi neki hodil tja, srček?

— Idi za Boga nadzorovat zanikerne oskrbnike. Toliko imamo zemlja, ovac in govedi, a dohodkov skoro nič . . . Sinovi so v službi, treba jim novcev za opravo in žitje; mladi so ter bi radi uživali svet . . . A dolgo že niti kopejke ni pri hiši . . .

— Ah, srček! rad bi šel, toda . . . k nevihti se zbira, kakor je videti . . .

Ivan Jakovlevič sploh ni bil velik junak, a posebno se je bal nevihte. Gledal je na to, da nikdar ni bil ob hudi uri na cesti, ker se je bal, da ga utegne ubiti strela. Bil je sploh oprezen in slab človek v vseh ozirih, na pot pa se je še posebno nerad pripravljaj. Časih so se te priprave vleklo po več tednov.

Bilo je obče znano, da je gospa že večkrat gospodarja pregovorila in da se je on naposled odločil potovati. Pričele so se priprave. Ob petih zjutraj bila je o takih slučajih predsoba že polna. Pisar, založnik, paznik in ključar stali so tukaj, gugaje se z jedne noge na drugo, vzdihovaje in zevaje, pričakujoč klica in ukazov gospodovih. Slednjič se gospod vzbudi, zazeva, vzdihne, na postelji z žličico sreblje čaj, gleda roki ali pa počasi vzame očsapek tabaka, razvije kockovani žepni robec ter ga na kolnih zopet zgrne.

V takih slučajih prejšnji večer učenci gospe Sangboeufove, sivolasi kuhar Javtuh Mička in stara kuharica Nežka gospodu za potovanje peko in varijo. Prizvali so ključavničarja Fedko, znanega baš tako zaradi svojega petja, kot zaradi pitja. Prišel je prvi kočijaž Ivaško, majhen, čokat, mračen in vedno v tla gledajoči možiček, katerega so mladi konji, kadar jih je peljal ven, že dostikrat zmečkali kakor testo. Ključavničar Fedko dobil je strogo povelje, gospodovo orožje za potovanje natanko pregledati in osnažiti. Ivašku je bilo naročeno za rana napojiti, nakrmiti in pripraviti priljubljeno rujavo pegasto četvorico gospodarjevih konj. No jestvine, orožje in konji bili so že zdavnaj pripravljani, poverjeniki so že nekolikokrat iz predsobe odšli na krilce potegniti si trde križe in malo pokaditi. Po

vasi se je vse poskrilo po hišah, da bi gospodu nikdo ne preskočil ceste, a barin še ni ostavil svoje spalnice.

Ana Vasilevna o takih slučajih preobrača in vrti igle svoje nogovice, gleda sedaj skozi to, sedaj skozi drugo okno, a naposled je mine potrpljenje in poda se k možu.

— Zakaj se ne odpelješ, dušica? — vpraša ga, videč, da še vedno neobuti nogi moli s postelje ter gleda sedaj roki, sedaj žepni robec.

— Danes, srček, — odgovori Ivan Jakovlevič: — kakor kaže, iz potovanja ne bode nič.

— Zakaj pa?

— Roke so mi kar otrple in nohti so vsi višnji . . . To je znamenje, da se vreme izpremeni. Rajši odložimo do jutri.

— Saj je najlepše vreme: — vsklikne babica uzlovoljena: — le glej kako jasen je dan božji in na vrtu in v polji, kakšna vonjava! . . .

— Nikakor ne, — odgovori ded: — pozval sem kuharico Nežko; dejala je, da je jedna izmej kokošij celo noč do ranega jutra kokodakala na kuhinjski strehi: vse kaže, da bo dež.

— Kakšen dež? na nebu ni niti oblaka.

— In sanje, srček, sem sanjal po noči, prav čudne sanje . . . Pokojnega popa, otca Ivana, kopal sem v ribniku, a on me je premagal ter je na meni

Nekaj o muzejskem društvu.

Lansko leto osnovalo se je vnovič „Muzejsko društvo za vojvodino Kranjsko“, katero je že nekoliko let poprej prav uspešno delovalo v povzdigo prirodoslovja, popolnjevalo zbirke muzeja ter izdalo 4 letna izvestja z raznimi zanimivimi članki. Da se je društvo, ki je pred leti moralo svoje delovanje ustaviti, zopet oživel, moramo pač z veseljem pozdravljati; saj ima vsaka dežela jednako društvo, ki razkriva deželne prirodoslovne in druge odnošaje ter širi tako deželoznanstvo. Le v nas Slovencih, ki smo majhen narod in ne moremo vsake panoge človeškega znanja gojiti v isti meri, kakor to drugod storé, se napominano društvo, žal, ni moglo vzdržati. Iz njegove žalostne zgodovine naj omenimo sledeče:

Leta 1839. ustanovilo je 174 prijateljev prirode in zgodovine društvo z nemškimi imenom: „Verein des kranischen Landesmuseums“, kateremu je bila zadača: ohranitev in pospeševanje kranjskega deželnega muzeja. Leta 1849. prirejalo je društvo od 17. junija do 23. novembra tedenska zborovanja, ki so kasneje radi premale udeležbe morala prenehati. Leta 1855. sklenilo se je pri zborovanju dne 13. junija, da bodo odslej mesečna zborovanja z znanstvenimi predavanji in da bode društvo izdaval „Letna izvestja“ (Jahreshefte), od katerih so izšli 3 letniki: l. 1856., l. 1858., l. 1862. — In l. 1859. izostala so tudi mesečna zborovanja. — L. 1864. preosnovalo se je društvo pod imenom: „Musealverein für Krain“ ter l. 1866. izdalo prvi in zadnji letnik svojih „Mittheilungen“. L. 1867. sklopilo se je muzejsko društvo z zgodovinskim, da skupno pospešuje znanje o deželi. Zopet so bila mesečna zborovanja do l. 1872. Takrat je bilo ustavljeno društveno delovanje.

Poiskati bi imeli sedaj vzrok neveselju društvenemu delovanju, katerega je tem težje najti, ker je baš v 19. stoletju bilo in je še veliko veselje in zanimanje za prirodoslovne vede. Največ je menda pač zakrivilo to, da je bilo društvo osnovano na nemški podlogi; le Nemci in ponemčeni Slovenci delovali so za društvo dočim so narodni krogi imeli drugod polne roke dela, da v prvi vrsti osigurajo narodnost, da narod poučé o političnih in gospodarskih stvareh, da razširijo pred vsem leposlovno književnost itd. Bila je to doba narodnega dela in z znanostjo pečal se je le tu in tam kak Slovenec.

Sedaj pa, ko smo si že precej utrdili svojo narodnost (sicer imamo še dovolj dela), je pač naša dolžnost, da se energično lotimo tudi drugih kulturnih nalog, katerih izvrševanje nam prej ni bilo možno. Treba nam bode torej gojiti vse panoge človeškega znanja v večji meri, da ne bodedo vedno zavisni od naprednejših kulturnih narodov. In slovenski narod ima dovolj talentov, kateri bi mu širili znanje in slavo, ako bi bili združeni, si razdelili svoj delokrog ter našli potrebne podpore za znanstveni studij.

Baš slovenske dežele so v prirodoslovnem, kakor v vsakem drugem oziru velezanimive, nji-

hove zanimivosti še mi sami ne poznamo. Le tuje, ki se slučajno v naš naselijo, ali po slovenskih pokrajinah potujejo, razkrivajo tujemu svetu naša čudesa v svojo slavo. Da se tuje ne bodo rogali naši malomarnosti in nas povsod nadkriljevali, vzdramimo se k večji delavnosti. A ne le Kranjci — vsi Slovenci naj stopijo na duševno poprišče.

Iz narodnega ozira je obžalovati, da je „Muzejsko društvo“ le za vojvodino Kranjsko!! Čemu separatizem? Ali morda štajerski slovenski prirodoslovci naj delujó za nemško prirodoslovno društvo štajersko, a primorski za laško?? Neugodne politično-administrativne razmere naše terjajo, da smo centralisti. Vsako društvo, ki ni lokalnega pomena, moralo bi se ozirati na vse slovenske pokrajine. To bi morala storiti c. kr. kmetijska družba, bučelarsko društvo, zaveza ognjegasilnih društev itd. — to tudi „Muzejsko društvo“! Ravno nasprotniki naši držé se krčevito umetnih mej, ki so nas Slovence razkosale, ter kričé: ostanimo Štajerci! ostanimo Primorci! — zedinjena Slovenija pa jim je trn v peti. Skrbimo torej odslej povsod in vselej, da se razna društva raztegnejo na vse slovenske pokrajine, ako je to mogoče ter društvu in narodu našemu v korist. Po vsej prekrasni domovini naši zavladati mora globoko uverjenje, da je bela Ljubljana naše središče, naša metropola, kjer bode sedež vsem društvom, kjer bode središče vseh slovenskih teženj. A da postane tako, mora tudi Ljubljana v tem zmislu delovati. Le na ta način ugledali bomo pot jedni točki narodnega programa: Zjedinjeni Slovenci!

Vrnimo se k muzejskemu društvu kranjskemu! Omenjeno društvo ustrojilo se je takó najbrž na željo kranjskih Nemcev. Kako je temu pomoči in društvu preosnovati na narodni avtonomiji? Zelo lahko! Slovenci naj v obilnem številu pristopijo iz vseh krajev mile nam domovine k društvu ter ga o priliki v zgoraj povedanem zmislu predrugačijo. Ako nas je resna volja, se nam potem ni bati več za obstanek društva.

Spregovoriti hočemo še nekoliko o bodočem delovanju „Slovenskega muzejskega društva“ (ne kranjskega!), in sicer le glede prirodoslovja. Komur je znano naše slovstvo, prepričal se je, da se je zlasti prirodopis v nas jako malo gojil in obdeloval. Imamo sicer nekaj najpotrebnejših šolskih prirodoslovnih knjig, imamo nekaj manjših člankov o prirodoslovnih stvareh, a nedostaje nam knjig, ki bi opisovale prirodoslovne odnošaje naših dežel. Tako bi potrebovali za vsak oddelek zoologije delavcev, ki bi nam spisali našo favno. Samo za znanje ptic ustanovile so se po vsej Avstriji ornitološke postaje, katerih opazovalci pošiljajo svoja poročila osrednjemu odboru na Dunaj. Vse avstrijske dežele so častno zastopane, le iz naših pokrajin dobi se redko kedaj kako izvestje. — In koliko dela nas čaka na polji botanike, ki je zelo zanemarjena. Kedaj dobimo toli potrebno „slovensko floro“? — Ravno tako nam nedostaje spisov o mineralogičnih, geologičnih, paleontologičnih razmerah naših krajin itd. itd. Koliko imen, zoologičnih in botaničnih, živi še mej narodom, ki čakajo marljivega nabiralca, da

jih reši žrelu pozabljenosti! Nadalje imamo še predelati, popolniti ali popraviti znanstveno terminologijo. Dela torej povsod dovolj, le da bi se našlo tudi dovolj pridnih delavcev. — Najbolje bi se vé bilo, ako bi se ustanovili posebni odbori za razne vede, kakor je to storilo „Štajersko prirodoslovno društvo“ leta 1888., ki ima odbor za zoologijo, botaniko, mineralogijo in geologijo ter meteorologijo. Tako bi prišli izsledovatelji jedne stroke v ožjo dotiko in mejsobno občenje, kar bi bilo društvu v velik prid.

Zlasti pa moramo še poudarjati, da bi se pri takem ustroju društva pošiljali prirodoslovni predmeti ali prirodnine iz vseh krajev domovine naše, ne pa izključno le iz Kranjske, v Ljubljanski Rudolfinum. Ta zavod sezidal se je sicer samo po darežljivosti kranjske hranilnice in deželnega zbora, vendar bi naj bil ponos vsem Slovencem. Tu naj bi bilo zbrano vse prirodoslovno bogastvo naših pokrajin, da bi domačin in tujec, obiskavši Rudolfinum, videl, kaj premore domovina naša.

Slovenci, uvažujte navedene besede! Komur je mar, da se v nas krepko razvije in povzdigne prirodoslovna znanost, kdor je prijatelj narave, naše najboljšé učiteljice, naj postane član muzejskemu društvu, plačujoč 3 goldinarje letnine. Nikakor pa ne dopuščajmo, da bi bilo muzejsko društvo omejeno le na Kranjsko in da bi morda izdajalo le nemška izvestja.

Izgovorili smo odkritosrčno domoljubne pomisleke o novem društvu. Slovenci, uvažujte je, sebi v korist! — Ne puščajmo ničesar v nemar, delajmo povsod vztrajno, in spoštovati nas morajo celo naši nasprotniki. Torej delo in napredek bode naše gaslo!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 22. januarja.

Nemški liberalni listi pišejo, da nemški poslanci ne smejo drugače ustopiti v deželni zbor češki, da se izvedejo želje Nemcev glede razdelitve okrajev po narodnostih, in da deželni zbor razveljavi vse sklepe, katere je sklenil, ko Nemcev v zbornici ni bilo, zlasti pa zakon o osnovi deželne banke. Skromni neso Nemci v svojih zahtevah, a baš zaradi tega ne bodo dosegli, kar bi radi. — Deželni zbor je zaključil v soboto zborovanje svoje in z njim svojo zakonodavno dobo z ob taci slučajih navadnimi govori. Deželni vrhovni maršal je našteval, kaj je vse storil deželni zbor v minulih šestih letih. Videlo se je, da je tudi uspešno posloval brez Nemcev, kajti rešil je dolgo vrsto važnih zadev.

Bivši hrvatski poslanec Folnegovič priobčil je članek, v katerem opominja opozicijo, da naj bode složna. Na Hrvatskem gre sedaj le za dve državni ideji, za ogersko in za hrvatsko, zatorej sta tudi le dve stranki opravičeni. Idejo ogerske države zastopa vladna stranka, idejo hrvatske države pa stranka prava. Zmerna opozicija je pa vedno omahovala mej raznimi programi, sedaj je pa ni več, pa tudi njenega programa ne. Frakcije Ambruševa, Markovičeva, Vrbaničeva in Brličeva neso stranke, grofa Draškoviča sta ostavila vojsko svojo ter zapustila le prijeten spomin. Folnegovič priporoča, da se vsi opozicijski poslanci zbero pod zastavo Starčevičevo.

— Ljudje po vasi bolehalo za neko boleznijo. Človek bi rekel, da ni nič hudega, a odreko mu roke in noge in prišč dobi po koži...

— Slišiš, srček? — vpraša ded ter se ozre na ženo.

— Slišim, — odgovori babica, preko očal nevoljno gledaje Kapitona.

— Kaj pa vreme? — prične izpraševati barin ter na kolenih razprostirati in zgrinjati žepni robec.

— Tu pri vas, gospod, nič hudega ne kaže, — odgovori Kapiton, kakor mu je bilo naročeno: — a ko sem šel preko stepe, videl sem, kako se tam zbira k nevihti, da nas Bog varuj. Da le pridete na polje, ulije se dež.

Ivan Jakovlevič se je tako bal nevihte, da še vselej o prvem gromu po sobah dal zapreti okna in vrata pred obrazi zažgati svetilnice, o belem dnevu legel v posteljo, glavo si zakril z odejo ter tako ležal, dokler se nevihta ni razpodila.

Ako se je pa vendar primerilo, da se je Jakob Jevstafič naposled odpeljal, a se je potem spomnil, da je zjutraj ustal iz postelje z levo a ne z desno nogo, ali če je videl na cesti dve slami križema ležeči, ali če mu je kdo v vasi preskočil pot: obrnil se je prav gotovo ter se potem dolgo ni mogel odločiti za potovanje.

(Dalje prih.)

jezdil h gubernatorju... Da, včeraj se mi je zopet sanjalo. Sanjalo se mi je, da je pokojni otec Jakob Astafič...

In Jakob Jevstafič prične razkladati svoje sanje, a tako počasi, s tolikimi okoliščinami, da je bilo babici že preveč ter je odšla. Umeje se, da se je potovanje odložilo. Mej tem časom pa so upravniki oddaljenih posestev ovohali, da jih barin namerava priti nadzorovat, in ukrenili so, kar treba.

Naposled se je Ivan Jakovlevič vendar odločil. Babica je bila opravila neke molitve ter hodi okrog vesela in zadovoljna. Pred krilce zapelje se žolta, z Dunaja naročena koleska ter se napolni z raznimi zavitki, steklenicami, zvežnji in zaboječki. Lakaj in brivec Gavruška, z raznimi malenkostmi pod pazduho, leta, kakor bi gorelo, iz kuhinje v skladišče, iz skladišča v godčevsko sobo, a iz godčevske sobe v krojaško, ter pri tem ne pozabi pošaliti se pri izdelovalkah čipk in pregrinjal. Solnce gre že na deseto uro, vroče je že.

— Čas je, — pravi Ivan Jakovlevič, izpivši kavo: — treba bode zapreči, srček.

Še kurjo kotletko ali frikase iz divjačine požij na pot, dušica, — govori babica, vsa zmešana, od veselja.

In dala je znamenje ključarici.

Čez pol ure pripeljejo konje v komatih ter jih uprežejo. Grbasti, debeli pes Bekas usedel se je mej štrleče puške na kozla, ter veselo cvili in tuli od nepotrpežljivosti.

Mej tem, ko Ivan Jakovlevič zvečé in kosti prebirajoč pokuša frikase in kurjo kotletko, ključarica Marja, tiho pristopivša iz hodnika, šepetaje pripoveduje gospodinji, da je v vas prišel kmet iz Sredne.

— Kdo, kdo? — vpraša barin, začuvši to šepetanje,

— Kapitoška Kočet.

— Kaj pa hoče?

— Prišel je pohodit sorodnike... potem je njegov kum... — pripoveduje siva ključarica, ne videč plahih znamenj gospodarice,

— Pokličite Kapitoško! — pravi ded, brisajoč si usta in zamišljen obrvi stikajoč skupaj.

Kapitoška pride. Prikloni se, obstane pri vratih, kakor da je kaj zakrivil, ter molči,

— No, ali je vse zdravo pri vas? — vpraša ded ter ponoslja.

— Kaj bi vam povedal gospod... ko bi vse povedal...

— Ali se o nikaki bolezni ne čuje?

— Kaj bi se ne slišalo? Ljudje...

— Kakšna bolezen?

Ogerska vladna stranka je sklenila, da bode glasovala za vse določbe vojnega zakona, ki se tičejo prostovoljcev. Ravno tako bode nazadnje tudi še popustila terjatev, da bi Ogrji imeli teoretični častniški izpit v madjarščini, ker sta se ministri predsednik in brambeni minister odločno izjavila proti takej določbi. Ogerska zbornica poslancev bode torej vojni zakon vsprejela v tej obliki, kakor ga je avstrijska. Razložka torej ne bode drugega, kakor da so na Dunaji stvar hitro rešili, v Budimpešti je pa bilo mnogo govorjenja v klubih, odseku in v zbornici.

Vnanje države.

Ruski listi prorokujejo, da bode razpor **bolgarske** vlade s škofi imel resne posledice. Narod je zaradi tega jako razburjen in je verjetno, da v kratkem bukne ustaja. Take vesti so se pa zadnja leta večkrat širile o Bolgariji po ruskih glasilih, toda dosedaj se neso obistiule, zatorej imamo prav, če nemamo prave vere v vsa ta prorokovanja.

V prestolnici **ruskej** se vedno določneje govori, da odstopi minister notranjih zadev grof Tolstoj. Mož tudi ni trdnega zdravja in je poslednja leta bil večkrat zaradi boleznih na dopustu. Šel bi že bil davno v pokoj, da ga ni car vedno odvarjal. Sedaj pa car nekda nema vanj več tolikega zaupanja, torej je verjetno, da odstopi. Kdo bode njegov naslednik, o tem seveda se še ugiblje.

Italijansko vojno ministerstvo pripravlja osnovo posebnega ženijskega ravnateljstva za brambo morskih obrežij. Na čelu temu ravnateljstvu bode general Sonnaz. — Italija si jako prizadeva, da bi si pridobila več upliva v orijentu. Sedaj je začela po iztočnih deželah snovati italijanske učilnice. Dotična pogajanja s Turčijo neso imela najboljšega uspeha. Zadnji čas so pa osnovali v Pireji italijansko šolo s šolskim vrtom. V Tunisu tudi hočejo osnovati več novih šol, ne da bi se poprej kaj pogajali o tem.

Nemškemu državnemu zboru se je že predložila predloga glede Vzhodne Afrike. Vlada zahteva dva milijona mark za zatiranje trgovine z robi in za varstvo nemških interesov. Imenoval se bode državni komisar, ki bode imel izvrševati potrebne naredbe. Nemška vlada se bode držala dosedanje kolonijalne politike, katerej je prejšnja leta pritržil državni zbor. Nemškim podjetnikom v Afriki vlada ne zagotavlja nobenega dobička, temveč jih hoče samo varovati pred napadi. Obširne akcije Nemčija ne misli začeti v Afriki, ker bi sicer morala zahtevati znatno večjo vsoto. Najbrž bode kmalu vse dežele, kodar so mislili Nemci se naseliti, v rokah o kolonijalnih zadevah mnogo spretnejših Angležev.

Egiptska oblastva bila so poslala sela v Chartum, da bode poročal o tamošnjih odnošajih. Sel se je že vrnil v Suakim, kamor je prišel iz Kartuma v 24 dneh ter je prinesel pismo od ujetega Slatina beja. Izvedel je, da je Lupton v ujetništvu umrl. Po Kartumu se govori, kakor poročata sela, da so ekvatorijalne pokrajine v rokah Mahdija. O Eminu paši ni mogel nič gotovega izvedeti. Vsi v Kartumu ujeti Evropci so pa zdravi.

Dopisi.

Iz Zagorja na Notranjskem 20. januarja. [Izv. dop.] Nekoliko zakasnel sem, da v kratkih potezah opišem veselico, ki se je vršila pri nas v prid Vilharjevemu spomeniku, a bolje pozno, ko nikoli.

Vsa Notranjska zanima se za hvalevredno podjetje, naj se postavi v metropoli naši — v Postojini spomenik slavnemu rojaku Miroslavu Vilharju. Da je v prvi vrsti skrb naših čitalnic in bralnih društev pridobiti odboru v to svrhu potrebnih novcev, pokazale bodo razne veselice, o kojih čujem, da se snujejo. Vsa hvala pa gre slavnemu odboru našega bralnega društva, ki se je trudil, da se je pod sivim Kalcem vršila prva veselica v domoljubni ta namen. Hvala gre mu tem večja, ker je znano s kakimi zaprekami se je boriti v vasi, ako se hoče prirediti veselico. Težko že je še najti primernih prostorov in še težje potrebne oprave. A vse zapreke premogel je naš odbor, in oskrbel bralnemu društvu v to svrhu celo ōder, o kojem smelo trdimo, da bi mu javljne našli v naših vaseh jednakega. Obrnil se je nadalje odbor do sosednih nam Kuežanov, ki so dobrohotno podpirali nas in mnogo pripomogli v to, da se je veselica izvršila nepričakovano povoljno.

Slavnostni govor, kojega je prevzel prečastiti gosp. župnik Groznik primeren je bil večeru in poslušalcem, katerih se je udeležilo do poldruge stotine. Mešani kakor tudi moški zbor, v katerem nas je očaroval g. K. Č. s svojim baritonom, izvršil se je pod vodstvom za veselico jako zaslužnega gospoda K. v splošno zadovoljstvo, čemur je najboljši dokaz to, da sta se obe točki morali ponavljati. Gosp. A. L. ugodil je prošnji odboru in navlaš prišel iz Postojine, da svira na citre, v

čemer je, že znan kot pravi virtuoz, samega sebe prekosil. Burno odobravanje sledilo je zvokom, ki so zveneli miho kakor „Zagorski zvonovi“ izpod prstov umetnikovih. Gospodičina F.—jeva deklamovala je Vilharjevo balado „Ljudmila“ s pravim naglasom in vidnim občutkom.

Završila pa je veselico gluma „Štempihar mlajši“, v kateri so vsi sodelovalci igrali tako dovršeno, da smo menili, da imamo preskušene igralce in ne diletante pred saboj. Gosp. F.—F. predstavljal je starega učitelja „iz predpotopne dobe“, čegar vzgoja je odsevala od njegove bojazljive hčerke Ernestine (gdč. F.), popolnoma dovršeno. Gosp. V. Č. bil pa je tak pomožen učitelj, kakeršnega bi si gotovo ne želela nobena šola, kajti vzbujal bi povsodi gromovit smeh, kakor ga je vzbujal na veselici. Gosp. K. Č. vodja glumačev, ki ni štedil časa, da je priromal iz Vipave na naš ōder, in njegove družbe novi član „Štempihar mlajši“ gosp. A. B., ki je baš v isto svrhu dospel iz Postojine bila sta prava protitipa glumaške domišljavosti in ošabnosti, Jurij (g. S. D.) je s pravim humorjem in dovršeno igro predstavljal zaljubljenega in topega strežaja, njegovega srca cvet, hišna Cenka (gdčna. K. D.) pa nam je s svojo izborno igro in brhko postavo tako ugajala, da se nismo čudili, da je ubogemu Juriju zmešala možgané.

Mного pridobila je igra s tem, da jej je bilo uloženo petje. Primerne kuplete priredil je na prošnjo odboro vo g. prof. Fr. Gerbič, za kar mu gre istinita zahvala.

Tako izvršila se je veselica po vsem izbornu in le dolžnost naša je, da izrekamo javno svojo najiskrenejšo zahvalo vsem, ki so pripomogli do takega uspeha. Slavni odbor pa nam je porok, da bode naše bralno društvo kmalu zopet moglo prirediti kako zabavo svojim članom.

Iz Črnomlja 17. januarja. [Izvirni dopis.] Mestna občina naša vzajemno s cestnim odborom in interesovanimi občinami prosila je pri visokem deželnem zboru svoječasnó, da bi se uvrstila cestna proga iz Vinice mimo Črnomlja do Krke mej deželne ceste. Čitali smo, da je deželni zbor to stvar nekoliko omenjal in da se je storil o tej stvari nek ukrep — menda brez uspeha. Tudi se je cesta okolu Črmošnjih že dobro popravila in nekoliko tudi že preložila. Od Vrčič dalje pa proti Kotu in Črnomlju počiva vse v božjem miru, akopram so že pred par leti trasirali progo, da bi se klanec nad Kotom odstranil; vsled tega imeli bi lepo cesto, naravno zvezo od Kolpe do bele Ljubljane. O potrebi direktne zveze ni potrebno govoriti, saj vsakdo ve, kako dolgo potrebujejo časniki, potniki etc, da pridejo iz Ljubljane skozi Kočevje, Karlovec ali Novomesto v Črnomelj. Čudno pa se nam dozdeva, da se sedaj od neke strani dela na to, da bi se cesta nakrenila proti Semiču, Krupi in Črnomlju iz Kota. Kaj dosežemo s tem? Nič! Iz Kota v Semič mimo Krupe je prilično ista daljava, kakor iz Črnomlja v Metliko, ne pridobimo torej ničesar. Nam je na tem, da dobimo najkrajšo črto, da v 11 do 12 urah dojdemo iz Črnomlja v Ljubljano. Nadejamo se, da bode vender kedaj najpotrebnejša poštna zveza oživiljena t. j. poštna zveza iz Črnomlja do Ljubljane oziroma iz Vinice s Hrvatsko. Tu gre le za najkrajšo črto in ta je mogoča le tedaj, ako se cesta od Humpmatela naravnost v Črnomelj priredi. Nadejamo se pa tudi, da nas bode Metliški cestni odbor v tem podpiral in da ne bode gledal, da bi stvar od nas obračal nam v škodo, sebi pa v nikako korist.

Mi nikakor nismo Semičarjem zavidni, nasprotno, ako si oni žele tudi tisti kosček ceste uravnati, ki veže od Kumpmetalna do Semiča; iz srca jim želimo in privoščimo dobro vedoč, da bi oni nekoliko lažje prodajali izvrstno vinsko kapljico, ako se jim breg odstrani. Vender pa je to le postranska stvar, glavni namen je jedino le ta, da zvežemo po najbližnji cesti Kolpo z Ljubljano.

Domače stvari.

— (Osobne vesti.) Župnijo na Bohinjski Beli dobil je g. Ivan Berlic, kaplan v Mošnjah. V Velikem Gabru pri Št. Vidu umrl je preteklo soboto umirovljeni župnik g. Janez Pečar v 81. letu dobe svoje.

— (Gosp. Fran Gogala,) računski revident pri finančnem ministerstvu, pristopil je kot podpornik podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaji. Srčno mu hvala!

— (Častnim članom) svojim imenovalo je jednoglasno pri zadnjem občnem zboru slov. del. pevskega društva „Slavec“ dné 20. t. m. g. Srečko Stegnarja v znak njegovega marljivega večletnega delovanja.

— (Andrej Gregorič), umirovljeni mestni in c. kr. sodnijski zdravnik, starosta društva zdravnikov za Kranjsko izstopil je iz tega društva. Praznoval je pred kratkim 60letnico svojega delovanja kot zdravnik.

— (Naš rojak, g. dr. Ignacij Klemenčič), profesor na vseučilišči v Gradci, bode v soboto dné 26. t. m. ob 6. uri zvečer predaval ob uplivu luči na električne izpraznitve.

— (Društvo „Pravnik“.) Prvi občni zbor tega društva bode dné 26. januarja točno ob 8. uri v magistratni dvorani. Po zborovanji snidenje v hotelu pri „Slonu“ v posebni sobi.

— (Zdravniško društvo) ima v sredo 23. t. m. svoje zborovanje s sledečim dnevnim redom: 1) notranje zadeve, 2) Predavanja: dr. Bock jun. „o trahomu“, dr. Dereani „ginekologična demonstracija.“ Po seji zabava pri „Slonu“.

— (Slovensko učiteljsko društvo) ima jutri dne 23. t. m. ob 8. uri zvečer v hotelu pri Maliči v mali dvorani svoj večer, h kateremu se vabijo vsi častiti društveniki.

— (Družba sv. Cirila in Metoda.) Društveno vodstvo je imelo dne 19. decembra pr. l. svojo XXIII. sejo. Navzočni: Tomo Zupan (prvomestnik), dr. vitez Bleiweis-Trsteniški, Mat. Močnik, Ivan Murnik, Luka Svetec (podpredsednik), dr. J. Vošnjak (blagajnik), Andrej Zamejec, Anton Žlogar (zapisnikar). — Rešene so bile in odobrene po navsvetih tajnikovih tekoče zadeve. — Blagajnik je poročal o denarnih prispevkih in troških. — Več prošenj za podporo je bilo uslišanih. Kot II. zvezek „Knjižnice družbe sv. Cirila in Metoda“ se natisne: „Rudolf Habsburški praded naše cesarske rodovine“ spisal v jednaki zanimivosti in v istem patrijotškem duhu, kakor spomenico o 40letnici, profesor Fran Hubad. Natis se bo vsled vodstvenega sklepa oddal slovenski tukajšnji tiskarni, ki doslej še ni imela opraviti z družbenimi knjigami zato, da vsaka naših tiskaren zapovrstjo dobi od družbe sv. Cirila in Metoda svoje delo.

— (Véliki ples) pri g. deželnem predsedniku baronu Winklerju zbral je do malega vso odlično gospodo Ljubljanskega mesta v deželni hiši na Turjaškem trgu. Med odličnimi gosti so bili navzočni dostojanstveniki gg.: Fml. vitez Keil, generalmajor Schilhawski in mnogo štabnih in drugih oficirjev; deželni glavar dr. Poklukar, deželni odborniki Detela, cesarski svetovalec Murnik in dr. Vošnjak, deželni poslanci dr. Mosche, dr. vitez Bleiweis-Trsteniški, dr. Papež in drugi; mestni župan Grasselli, podžupan Petričič; deželnega sodišča predsednik Kočevar, državni pravdnik dr. Galle, namestniški svetovalec Schemerl in vsi vladni svetovalci; deželni šolski nadzornik Smolej z ravnateljji in profesorji tukajšnjih srednjih šol; finančni direktor Plachki, finančni prokurator dr. Račič, sploh načelniki tukajšnjih uradov z mnogimi svetovalci in drugimi uradniki. Vseh gostov je bilo okoli 200, katere sta g. deželni predsednik in njegova soproga vsprejela in postregla z navadno jima gostoljubnostjo in ljubeznjivostjo. Pri damah je bilo videti mnogo dragih, blestečih in ukusnih toalet, med plesalkami mnogo lepih cvetočih, krasnih obrazov. Ples se je pričel ob 9. uri od polnoči do druge ure je trajal super v zgornjih prostorih in potem se je mladi svet spet sukalo do ranega jutra. Kotiljon je plesalo okoli 50 parov. Ples je bila sijajna veselica, kakoršnih ni mnogo v našem mestu.

— (Občni zbor slov. del. pevskega društva „Slavec“) vršil se je v nedeljo 20. t. m. v gostilni pri Zvezdi (Ferlinc) ob 2. uri popoldne in je bil jako mnogobrojno obiskan, udeležilo se ga je 42 članov. Po pozdravu g. podpredsednika Ivana Dražila, prebere mesto tajnika g. J. Pajka, kateri je bil zadržan udeležiti osebno, njegovo poročilo g. M. Jeločnik, katero se z burnim odobravanjem vsprejme. G. Franjo Dekval poroča o društvenem stanju, katero je bilo naslednje: Dohodkov 1218 gl. 92 kr. Stroškov 1160 gl. 34 kr. Preostanek 58 gl. 58 kr. Pri volitvi novega odbora bili so naslednji gospodje voljeni v odbor: Ig. Valentinčič predsednikom, jednoglasno; Ivan Dražil, podpredsednikom, Janko Pajk, tajnikom, Franjo Dekval, blagajnikom. Dalje kot odborniki: Ivan Grilec,

Martin Mezek, Vinko Pregl, Anton Slatnar, Jakob Zalaznik. Revizorjema gg. Josip Vidmar in F. Primožič. Društvu „Slavec“ želimo, da bi tudi znaneprevjalec v blagor milemu petju naše domovine, v kar pomoz Bog in sreča junaška! — Danes zvečer ob 9. uri priredi „Slavec“ svojemu novoizvoljenemu predsedniku Ig. Valentinčič-u serenado.

— (Čevljarska zadruga Ljubljanska) imela je preteklo nedeljo v mestni dvorani svoj občni zbor, kateremu je prisustvoval kot zastopnik obrtnega oblastva magistratni komisar gosp. Tomc. Navzočnih je bilo mnogo čevljarskih mojstrov in tudi troje čevljarskih pomočnikov. Načelnikom zadruga izvoljen je bil gosp. Jarnej Žitnik, namestnikom g. Ivan Zor. Pomočnik g. Kordelič tožil je, da se pomočnikom po novi obrtni postavi nič kaj koristi ne kaže in le sila dela, sosebno ker jih hočejo siliti, da pristopijo k bolnišni blagajnici, kar bi vsaj za take pomočnike treba ne bilo, ki so že udje kake bolnišne blagajnice. Konečno toži g. Kordelič, da mojstri delajo veliko škodo pomočnikom, ker prodajajo takozvane „opanke“, ki se nosijo po letu, ker naj bi opustili. Načelnik g. Žitnik opomni, da je sedaj nova postava o zavarovanju delavcev proti boleznim z dne 30. marca 1888 stopila v veljavo, po kateri se mora vsak delavec, kateri ni ud kake zadruga blagajnice, zavarovati pri okrajni delavski bolniški blagajnici, katere se imajo nemudoma ustanoviti. Načelnik gosp. Žitnik misli, da bi bilo vender umestneje, da se ustanovi zadruga bolniška blagajnica in bi se temu ne nasprotovalo, kajti pri okrajni bolniški blagajnici združili se bodo vsi delavci in delavke skup in vsak delavec moral bode plačati od zaslužka 2%, mojster pa 1%.

— (O glavnem dobitku v znesku 100.000 gld.) smo že poročali. Danes nam je dodati še to, da sta se g. Močnik, lekarničar v Kamniku, pri katerem je bila srečka zastavljena in g. Nastran poravnala tako, da si delita dobiček in vsak dobi 50.000 gld. To je bila menda najboljša rešitev. Dobro srečo na dobljenem denarju!

— (Zaradi osepnic,) hudo razsajajočih v Krškem okraji prepovedani so semnji na Krškem dne 4. februvarja, v Št. Jarnej dne 7. februvarja n v Topolovci pri Boštanj dne 9. februvarja.

— (Središki društvu „Edinost“ in „prostovoljna požarna bramba“) imata v nedeljo 27. t. m. v gostilni g. Sajnkoviča občni zbor, h kateremu se vabijo vsi društveniki in podporni člani.

— (Na včerajnji sv. Pavla semenj) prignalo se je 1216 volov, konj, krav in telet, torej menj, nego prejšnja leta. Kupčija ni bila posebno živahna.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 21. januarja. Pri Včerajšnjem volilnem shodu v Avenue Duquesne bili izgređi mej socialisti in Boulangisti. Kacih 20 oseb poškodovanih vsled udarcev s palicami.

Rim 21. januarja. Ker se je zemlja posedla, zrušilo se je v Casoli pri Raveni čvetero hiš. Deset oseb izkopal ž mrtvih, deset drugih še podsutih.

Napolj 21. januarja. Vezuv zopet delujoč. Čuje se podzemeljsko bobnenje, na južnovzhodni strani mnogo dima in lave.

London 21. januarja. Iz Aucklanda se javlja, da je dne 20. januarja topnjača „Eber“ iz Samoe tjakaj priplula ter prinesla vest, da ni bilo novih bojov, da pa je požar uničil poslopje nemškega konzulata in dve nemški skladišči blaga.

Washington 21. januarja. Bayard dobil iz Apie vest, da so Nemci takoj izpustili vse Američane, katere so bili prijeli. Po poslednjih poročilih, došlih vnanjemu uradu, je na Samoi vse mirno.

Carigrad 22. januarja. Izvestje Reuterjevo: V pogovoru z velikim vezirjem izjavil bolgarski eksarh, da se pridružuje postopanju bolgarske sinode,

Berolin 22. januarja. V denašnji seji zveznega sveta predložil se bode načrt zakona o vzhodnoafriških kolonijah. V istej bode tudi posvetovanje ob odsekovem poročilu o tem zakonu, ki bode torej v zveznem svetu danes rešen. — Kakor se čuje, je cesar pri vspre-

jemu predsedstev obeh deželnih zbornic milostno odgovoril in se pogovarjal s posamičnimi, ne da bi se bil dotikal političnega polja.

Razne vesti.

* (Dunajski list „Schwarzgelb“) priobčil je deset zapovedij pravega Avstrijca, ki slove: 1. Ne imej druge politične vere, nego vero v staro jedino in nerazdeljivo Avstrijo, kakor je nastala v stoletjih, na katero so verovali tvoji očetje in pradedi. 2. Ne delaj novih bogov, novih programov, novih državnih idej. temveč z vsem drži se stare Avstrije, za katero so predniki tvoji prelivali kri. 3. Ne klanjaj se drugemu cesarju, kakor svojemu, cesarju avstrijskemu, ki sedi na najstarešem in najslavnejšem prestolu ter skrbi kakor oče za blaginjo tvojo in blaginjo tvojih otrok. 4. Ne obožavaj Prusije niti Nemčije, katerej zapoveduje Prusija. 5. Ne boj se niti Bismarcka niti Moltkeja, in nikdar ne pozabi, da sta že trudna in slaba starca, ki moreta biti vsako trenotje poklicana pred božji sodnji stol. 6. Ne želi zatiranja kacega naroda, niti gospodarstva kacega naroda nad družim, kajti popolna narodna jednakopravnost in absolutna pravičnost sta najgotovješa podlaga avstrijskega državnega obstanka. 7. Ne daj se preslepiti z zapeljivim vabljenjem, da naj Avstrija preloži težešče svoje proti vzhodu, in vedno bodi preverjen, da mora ostati Avstrija, kar je bila in kjer je bila. 8. Trdno zaupaj v bodočnost Avstrije, in ne pusti nikomur, da bi ti vzel preverjenje, da je Avstrija potrebna za narode njene in za ravnotežje evropsko. 9. Ne pozabi, da je bila Avstrija največja država, v katerej ni solnce zašlo, in da je do naših dnij vladala v Nemčiji in Italiji, in da je poklicana od Boga, da obstane do konca sveta. 10. Vedno misli, kako bi Avstrija mogla dobiti zopet prejšnjo moč in veljavo.

* (Poneverjenja in dolgovi.) Iz Pariza se javlja, da je generalni tajnik največega francoskega zavarovalnega društva poneveril jeden milijon frankov ter pobegnil. Tožba proti sleparju se še ni uložila, ker je upati, da bode njegova obitelj družtvu povrnila poneverjeno svoto. — Iz Turina se pa poroča 19. t. m., da je izginil bankir Matija Vindriola, sonačelnik bankine hiše Bianco et Comp., ker je napravil nekda za pol milijona lir zasobnih dolgov.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

21. januarja.
Pri **Malič**: Wilems, Feigel in Schmidt z Dunaja. — Wieder iz Gradca. — Bloch iz Prage. — Schwab iz Kolonje.
Pri **Sionu**: Fuchs z Dunaja. — Keki iz Trsta. — Grahek iz Gorice.
Pri **avstrijskem cesarju**: Ruprecht iz Lukovice.

Loterijske srečke 19. januarja.

Na Dunaji: 88, 58, 70, 26, 73.
V Gradci: 18, 74, 2, 45, 29.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
20. jan.	7. zjutraj	738.8 mm.	-2.0° C	brezv.	megla	5.00 mm.
	2. popol.	737.8 mm.	0.0° C	sl. svz.	obl.	obla.
	9. zvečer	737.7 mm.	-0.6° C	sl. svz.	obl.	snega.
21. jan.	7. zjutraj	737.6 mm.	-1.4° C	sl. szh.	snež.	1.40 mm.
	2. popol.	736.9 mm.	2.4° C	sl. szh.	snež.	obla.
	9. zvečer	737.2 mm.	-1.4° C	sl. svz.	obl.	snega.

Srednja temperatura -1.9° in -0.1°, za 1.1° in 1.9° pod normalom.

Dunajska borza

dné 22. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	82.50	82.55
Srebrna renta	83.15	83.05
Zlata renta	111.30	111.35
5% marcna renta	98.—	98.—
Akcije narodne banke	885.—	886.—
Kreditne akcije	311.60	311.40
London	120.60	120.65
Srebro	—	—
Napol.	9.53 1/2	9.54 1/2
C. kr. cekini	5.67	5.67
Nemške marke	59.05	59.10
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	135 gld.
Državne srečke iz l. 1864	100	175
Ogerska zlata renta 4%	101	50
Ogerska papirna renta 5%	98	70
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	75
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122	—
Kreditne srečke	100 gld.	183
Rudolfove srečke	10	21
Akcije anglo-avstr. banke	120	127
Trammway-društ. velj. 170 gld. a v.	—	—

Glasovir

še dobro ohranjen, je na prodaj po nizki ceni. — Pred škofljo šte. 18 v I. nadstropji se natančneje poizvé. (41-1)

Pravnik,

popolnoma zmožen slovenskega jezika in uradovanja ter nekoliko stenografije, priporoča se gospodom notarjem. — Naslov: A. H. C. pošta Tržič Gorenjsko. (36-3)

Proti ognju varne blagajnice in kasete

po ceni in najsolidnejše narejene.

Na vseh razstavah jako visoko odlikovane. Založnik vseh avstro-ogerskih železnic, pošt-nih hranilnic itd. Odlikovan od Nj. c. kr. vele-častva z veliko zlato svetinjo za umetnost, znanost in industrijo. (3-6)

Feliks Blažiček, Dunaj, V., Straussengasse 17.

V „Národní Tiskarni“ v Ljubljani

so izšle in se dobivajo po znižani cení sledeče knjige:

Otel in sinovi.

Roman. Ruski spisal J. S. Turgenjev. Preložil Ivan Gornik. Mala 8°, 357 strani. Cena 50 kr., po pošti 55 kr.

Undina.

Spisal André Theuriet, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 143 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Vilénski brodnik.

Spisal Emile Souvestre, prevel Muhoder. — Ml. 8°, 82 strani. Cena 15 kr., po pošti 17 kr.

Dnevnik.

Spisal Ludovik Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 95 strani. Cena 15 kr., po pošti 17 kr.

Za dragocenim korenóm.

Povest iz življenja kitajskih pogodnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 20 kr., po pošti 25 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 50 kr., po pošti 55 kr.

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiesthaler. — Ženstvo v slovenski národní pesni. Govoril drd. Ivan Tavčar. — Jeanne d' Arc, devica orleanska. Govoril prof. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Ukrajinske dume.

Češki spisal E. Jelínek. Poslovenil Podvidovski. Mala 8°, 84 strani. Cena 15 kr., po pošti 20 kr.

Ivan Zbogor.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Srebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Nov.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Málroth. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 45 kr.